

คดีหมายเลขดำที่ อ๓๕๔/๒๕๖๑
คดีหมายเลขแดงที่ อ๘๖๙/๒๕๖๑

ศาลจังหวัดสุรินทร์

ป.อ. ช่มชื่นกระทำชำเรา มาตรา ๒๗๗, อนาจาร มาตรา ๒๗๙, บุกรุก มาตรา ๓๖๔

ป.วิ.อ. คดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญา มาตรา ๔๖

ป.พ.พ. ละเมิด มาตรา ๔๒๐

ข้อเท็จจริงเป็นอันยุติในสวนคดีอาญาว่า การกระทำชำเราและการกระทำอนาจารต่อผู้ร้องที่ ๒ เกิดขึ้นจากความยินยอมของผู้ร้องที่ ๒ แต่เนื่องจากขณะเกิดเหตุผู้ร้องที่ ๒ มีอายุไม่เกินสิบสามปี ซึ่งความผิดฐานกระทำชำเราเด็กหญิงอายุยังไม่เกินสิบสามปี และการกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีนั้น ไม่ว่าจะเด็กจะยินยอมหรือไม่ก็ตามต่างก็เป็นความผิดทั้งสิ้น ดังนั้นแม้ผู้ร้องที่ ๒ จะยินยอมให้จำเลยกระทำชำเราและกระทำอนาจารก็ตาม การกระทำของจำเลยก็ยังคงเป็นการกระทำละเมิดต่อกฎหมาย และเป็นการละเมิดต่อผู้ร้องที่ ๒

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๙๑, ๒๗๗, ๒๗๙, ๓๖๔, ๓๖๕

จำเลยให้การรับสารภาพ

ระหว่างพิจารณา ผู้ร้องที่ ๑ ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าเสียหายต่อทรัพย์สินเป็นเงิน ๒๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จ ผู้ร้องที่ ๒ โดยมารดาผู้แทนโดยชอบธรรม ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนอันเนื่องจากความเสียหายต่อร่างกาย จิตใจ ศักดิ์ศรี ความเป็นมนุษย์เป็นเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งว่าไม่ได้ทำประตูบ้านของผู้ร้องที่ ๑ เสียหาย และไม่ประสงค์จะให้การในส่วนคำร้องของผู้ร้องที่ ๒

ผู้ร้องทั้งสองนำสืบในสวนคดีแพ่งว่า จำเลยกระทำชำเราผู้ร้องที่ ๒ ขณะที่จำเลยบุกรุกเข้ามาในบ้านและกระทำชำเราผู้ร้องที่ ๒ นั้น จำเลยทำให้กลอนและบานพับประตูบ้านของผู้ร้องที่ ๑ หลุด ผู้ร้องที่ ๑ ได้เปลี่ยนกลอนประตูใหม่และขันน็อตบานพับเพื่อให้ประตูใช้ได้ดังเดิม

จำเลยไม่สืบพยาน

พิเคราะห์พยานหลักฐานของโจทก์ประกอบคำรับสารภาพของจำเลย ข้อเท็จจริงฟังได้ในเบื้องต้นว่า ขณะเกิดเหตุ ผู้ร้องที่ ๒ อายุ ๑๒ ปีเศษ (เกิดวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘) คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยว่า จำเลยกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ ในสวนข้อหากระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีและข้อหาบุกรุกเคหสถานในเวลากลางคืนนั้น มิใช่ความผิดที่กฎหมายกำหนดอัตราโทษ

อย่างต่ำไว้ให้จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปหรือโทษสถานหนักกว่านั้น เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพ ศาลจะพิพากษาโดยไม่สืบพยานหลักฐานต่อไปก็ได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๖วรรคหนึ่ง ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า จำเลยกระทำความผิดฐานดังกล่าวตามฟ้อง ส่วนจำเลยกระทำความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีตามฟ้องหรือไม่ โจทก์มีผู้ร้องที่ ๒ เบิกความว่า รู้จักกับจำเลยผ่านการสนทนาในโปรแกรมเฟซบุ๊ก ในวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๖๐ เวลากลางวัน จำเลยนัดผู้ร้องที่ ๒ ไปพบแต่ผู้ร้องที่ ๒ ไม่ไป ต่อมาในช่วงเวลา ๒๑ นาฬิกา ของวันดังกล่าวจำเลยปีนขึ้นมาจากหน้าต่างบ้านของผู้ร้องที่ ๑ เข้ามาในห้องนอนของผู้ร้องที่ ๒ ซึ่งอยู่ชั้นบน แล้วใช้มือปิดปากผู้ร้องที่ ๒ ไว้บังคับให้ผู้ร้องที่ ๒ ถอดเสื้อผ้า และได้กระทำชำเราผู้ร้องที่ ๒ จนสำเร็จความใคร่

กรณีความเสียหายต่อทรัพย์สินของผู้ร้องที่ ๑ เห็นว่า เมื่อจำเลยปีนเข้ามาทางหน้าต่างบ้านของผู้ร้องที่ ๑ และระหว่างกระทำชำเราจำเลยไม่ได้ทำให้ทรัพย์สินใด ๆ ของผู้ร้องที่ ๑ เสียหาย ย่อมแสดงว่า ในขณะที่บุกรุกจำเลยมิได้ทำให้เกิดความเสียหายต่อประตูของผู้ร้องที่ ๑ และไม่ปรากฏพยานหลักฐานใด ๆ มายืนยันว่าความเสียหายเกิดขึ้นจากการกระทำของจำเลย คงมีเพียงคำเบิกความของผู้ร้องที่ ๒ ซึ่งเป็นเพียงพยานบอกเล่ามิได้พบเห็นเหตุการณ์ด้วยตนเอง อีกทั้งความเสียหายที่ ผู้ร้องที่ ๑ กล่าวอ้างนั้น ก็ไม่เกี่ยวข้องกับการกระทำในข้อหาบุกรุกของจำเลย เพราะจำเลยเข้ามาในบ้านของผู้ร้องที่ ๑ ทางหน้าต่าง การกระทำละเมิดที่เกี่ยวกับความผิดฐานบุกรุกคือการเข้ามา เมื่อไม่ปรากฏว่าหน้าต่างที่จำเลยปีนเข้ามาได้รับความเสียหาย การที่ผู้ร้องที่ ๑ นำสืบอ้างว่าความเสียหายเกิดขึ้นกับประตูในขณะที่จำเลยจะหลบหนีนั้น ถึงแม้จะเกิดขึ้นจริงก็ไม่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดฐานบุกรุกที่เป็นความผิดสำเร็จไปแล้วในขณะที่เข้ามาแต่อย่างใด และเมื่อคดีนี้โจทก์มิได้ฟ้องร้องจำเลยในข้อหาทำให้เสียทรัพย์ ผู้ร้องที่ ๑ จึงไม่มีอำนาจยื่นคำร้องขอให้จำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทน อันเนื่องมาจากความเสียหายต่อประตูดังกล่าว จึงให้ยกคำร้องในส่วนนี้

ในส่วนความเสียหายต่อร่างกาย จิตใจ ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของผู้ร้องที่ ๒ นั้น กรณีเหตุการณ์ในวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๖๐ เห็นว่า คดีส่วนอาญาในข้อหากระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีนั้น การกระทำของจำเลยถือเป็นความผิดไม่ว่าผู้ร้องที่ ๒ จะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ดังนั้น ข้อเท็จจริงในส่วนอาญา จึงผูกพันจำเลยเพียงว่า จำเลยได้กระทำชำเราผู้ร้องที่ ๒ เท่านั้น ข้อเท็จจริงหาได้ผูกพันไปถึงประเด็นที่ว่าผู้ร้องที่ ๒ จะให้ความยินยอมแก่การกระทำชำเราดังกล่าวไม่

ดังนั้นแม้ผู้ร้องที่ ๒ จะยินยอมให้จำเลยกระทำชำเราและกระทำอนาจารก็ตาม การกระทำของจำเลยก็ยังเป็นการกระทำที่ละเมิดต่อกฎหมาย และเป็นการละเมิดต่อผู้ร้องที่ ๒ แม้ผู้ร้องทั้งสองจะมีได้นำสืบถึงมูลค่าความเสียหายที่ผู้ร้องที่ ๒ ได้รับ แต่ศาลย่อมกำหนดให้ตามควรแก่พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิดได้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๔๓๘ ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงพฤติการณ์แห่งคดีแล้ว เห็นควรกำหนดให้จำเลยรับผิดชอบในค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ร้องที่ ๒ เป็นเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันที่ผู้ร้อง

ที่ ๒ ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนซึ่งถือว่าเป็นวันยื่นคำฟ้องในคดีส่วนแบ่งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๔๔/๑ วรรคสอง เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จสิ้น

พิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๗ วรรคสาม, ๒๗๙ วรรคหนึ่ง, ๓๖๕ (๓) ประกอบมาตรา ๓๖๔ การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ ฐานบุกรุกเคหสถาน ในเวลากลางคืนและฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดกฎหมายหลายบท ลงโทษฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๐ จำคุก ๘ ปี ฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีและฐานบุกรุกเคหสถานในเวลากลางคืนเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี จำคุก ๖ เดือน รวมจำคุก ๘ ปี ๖ เดือน จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณามีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ กึ่งหนึ่ง คงจำคุก ๔ ปี ๓ เดือน ให้จำเลยชำระเงินแก่ผู้ร้องที่ ๒ เป็นเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของแต่ละต้นเงินดังกล่าวนับถัดจากวันยื่นคำร้อง (ยื่นคำร้องวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๖๑) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ./

สุรชาติ แรมฤทธิ์ - ย่อ

พิชัย ลิ้มปวีร์พรรณ - ตรวจ